

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XLIV VÍDEŇ, LISTOPAD 1997 ČÍSLO: 11

Věčný život

Výrazu » věčný život « se může ovšem rozumět v dvojím smyslu: 1) život na věčnosti, po smrti, až skončí tento život časný (to je tzv. smysl eschatologický); 2) tento život po smrti začíná však už nyní, nosíme ho v sobě jako semeno, které už klíčí, ale rozroste se plně teprve v době věčného jara na konci věků.

Obojí význam je pravý a patří k plnosti křesťanského kázání. Je ovšem pravda, že lidové kazatelé raději mluví o tom prvním smyslu. Lidé jsou příliš ve vleku shonu a starostí tohoto časného života. Ukazuje se jim tedy krása věčnosti. Naopak v kontemplativních, rozjímavých řádech, jejichž členové opustili světský život, se dává důraz na to, aby už teď dělali to, co budou dělat celou věčnost, tj. aby chválili Boha v modlitbě a aby hledali štěstí v přímém styku s ním.

Slova » nový život « se užívá v Písmu k označení všeho toho, co nám Kristus přinesl, užitek vykoupení. Duch svatý je » oživovatel «, » dárce života «. Vyjadřuje tedy tento název plnost křesťanské dokonalosti. Ostatní obrazy, i když správné, bývají neúplné. Mluvívá se např. o odměně v nebi. Lidé pracují a dostávají za poctivou práci odměnu. Tato odměna je buď zde na zemi, ale především na věčnosti. Zdálo se některým, že je tu jakýsi duchovní merkantilismus, posvátné kupčení s hodnotami. Kristus však zná lépe lidskou povahu. Užívá podobenství se světenými hřívnami, ve kterém jsou odměněni věrní služebníci, poctívá práce (sr. Mt 25, 15 násl.). Dobře tedy dělá, kdo čeká od Boha odměnu.

Řekne-li však někdo, že na odměnu v nebi nemyslí, že se spíš stará o to, aby žil zde opravdu křesťansky, i jeho způsob života je správný. Vždyť láska k Bohu se vyjadřuje zachováváním přikázání (Jan 14, 15).

Jsou však i ti, kteří se přiznají, že jsou slabí. Jsou si vědomi, že přikázání zachovávali špatně, že by špatně pochodili, kdyby jim Bůh dal na věčnosti odměnu » podle zásluhy «. Přesto však spoléhají, že je Bůh milosrdný a věří v sílu modlitby. » Spasím-li se, spasím se jenom modlitbou, « říkal ke konci života sv. Alfons z Liguori. I tomuto postoji ovšem nemáme, co bychom vytýkali, leda snad jednostrannost vyjádření.

» Život je totiž bohatý ve svých rozmanitých projevech a částečných postojích. Proto i k » novému životu «, k » ži-

votu v Kristu «, » životu v Duchu svatém « patří charakterní a mravní postoj, naděje na odměnu, důvěra v dobrotu Boží a jiné projevy » pferozmanité Boží moudrosti « (Ef 3, 10).

CM. LONDON

První listopadový týden přináší
svátek Všechn svatých a Dušiček.

Oba nám připomínají v ě ě n o s t.

Jak je dnes zapotřebí myslet na
věčný rozměr našeho života. Jen
ten dá našemu životu pravý smysl.

Kolem nás se vše soustřeďuje na
hodnoty pozemské, které pomíjí.

KRISTUS je Cesta, Pravda a Život!

Alfa a Omega !

CO JE ŽIVOT?

Otázka života vždy zajímala lidstvo a je první otázkou člověka, který bude vždy hledat a zkoumat princip života, dívat se do jeho tváře. Co je život? — to je tedy věčná otázka lidstva.

V Norsku mají krásnou národní zkazku: Jednoho dne prý zpívali všichni ptáci až do únavy, když tu najednou zvolala pěnkava: „Co je život?“ A níž přemýšlela, odpovéděla kukačka: „Život je píseň“. — „Nikoliv“, vykřikl krtek, který zvedl hlavu z díry, „život je boj v temnotách“. „Ja myslím“, vpadla do rozhovoru právě se rozvíjející růže, na níž seděl motýl, „že život je vývin“ a motýl pronesl: „Život je žalost!“ Melancholická moucha mínila: „Život je kratičké léto.“ „Ba, je nekonečná práce a námaha“, ozval se mravenec, který vlékl stébko slámy, několikrát delší než byl sám. Tu přilétl konipásek a zašvitořil: „Život je žert.“ Ale v tom okamžiku padaly velké krupě deště a hlásaly: „Život je slzavé údolí.“ „Všichni se mýlíte“, křičel orel, který se velkolepě vznášel: „Život je svoboda a síla“. Ale tu se začalo stmívat, diskuse skončila, všichni šli spát. Noční vánek šveholil mezi stromovím: „Život je sen.“ Velebné ticho bylo, začalo se pomalounku rozednívat. Nově zrozený jarní větřík zpíval: „Život je věčné tajemství.“ Najednou vyšly na východním nebi jasné paprsky, ozlaccující obláčky i vršky domů. A příroda pravila: „Život je jen začátek věčnosti.“

Jitro velikonoční neděle, ozářené paprsky a jasem z mrtvýchvstalého Krista, odpovídá na otázku života. Tehdy, když židé vycházeli z Egypta, sloup ohnivý je vedl do zaslíbené země. Před námi však stojí z mrtvýchvstalý Ježíš, který nám dokazuje právě svým vítězstvím nad smrtí, že jeho pravda je neměnná a stále platná, protože je to pravda božská, která nás vede jako nejjistější průvodce života až k jeho naplnění v životě věčném, neskonale šťastném. „Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmách, ale bude mít světlo života“.

Proto také ona slova zarmoucené Martě: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, živ bude, a nikdo, kdo žije a věří ve mne, nezemře na věky.“

Z mrtvýchvstalý Kristus je dárce života, v něm je život milosti, v něm je duchovní z mrtvýchvstání. To je také učení sv. Pavla. On zdůrazňuje v listu Římanům: „Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, v jeho smrti jsme byli pokřtěni? Byli jsme tedy spolu s ním pohřbeni křtem ve smrt, abychom tak — jako Kristus byl Otcovou slávou vzkříšen z mrtvých — i my vedli nový život... Tak i vy vězte, že jste mrtvi pro hříchy, žijí však pro Boha v Kristu Ježíši“.

Pozemský život je jen počátkem, je kořenem, který se má rozrůst v život věčný. Život je začátkem věčnosti a smrt je jen branou. Proto můžeme zvolat se svatým Pavlem: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvůj osten?“

TVRDOST SRDCÍ

Seděl jsem na břehu řeky a vytáhl z vody krásný, tvrdý oblázek a roztloukl jsem ho. Vnitřek byl úplně suchý. Tento kámen ležel ve vodě dlouhou dobu, ale přesto do něho voda nepronikla. Právě tak je tomu s lidmi v Evropě. Po staletí jsou obklopeni křesťanstvím a jsou ponořeni do jeho požehnání. Žijí v křesťanství, ale křesťanství do nich neproniklo a nežije v nich. Vina není na křesťanství, ale na tvrdosti srdcí křesťanů. Pak se nedivím, že mnoho lidí u nás doma nemůže pochopit, co to křesťanství je.

Indický náboženský reformátor
Sadhu Singhar Singh

O Dužickách na hřbitově

OBĚTEM FAŠISMU BOJOVNÍKŮM ZA ČEST A SVOBODU

1938 — 1945

BAIDRMANN JOSEF
BARTOŠ KAREL
BÖHM KAREL
BRTNA LEOPOLD
ČAMRA JOSEF
ODÁŠEK EDUARD
ODIAS ANTONÍN
PATINA JOSEF
FATINOVÁ FRANTIŠKA
FRITSCH EDUARD
FRYBA ALOIS
FRYBA HIRSH
HAIBERMAN ERICH
HEIMY JOSEF
HOSPODINA JAROSLAV
HOUDER ALOIS
HOUDOVÁ MARIE
HOUSKA JOSEF
HRACHOVEC JOSEF
HROUČKA MATEJ
HULY RUDOLF
CHLEBORAD ANTONÍN
CHMELA ANTONÍN

CHMELA FRANTIŠEK
JANDTA VILÉM
JARATH LEOPOLD
KOLÁŘOVÁ MARIE
KOLMANN KAREL
KOPF LUDVÍK
KORÁNEK JOSEF
HOUDČKA OSVALD
KULA KAREL
KUTHEIL TOMÁŠ
LENDL EDUARD
LOJKA BOHUSLAV
MARČEK JIMŘICH
MATOUŠEK JOSEF
NAKOVITC FRANTIŠEK
NAVŘÁTIL VILÉM
NĚMEC LEOPOLD
NEPOŽITEN BOHUMIL
NEŠVADBA ARNOST
NOVÁK JOSEF
PAVLIČEK EMIL
PETERNA KAREL

PLETICHA FRANTIŠEK
POŠKOČIL JOSEF
PROCHÁSKA VILÉM
RAJNOHA KAREL
ROUČKA FRANTIŠEK
SKUMANCOVÁ MARIE
SMUTNY FRANTIŠEK
SVOBODA FRANTIŠEK
ŠEJBL FRANTIŠEK
ŠIKUTA FRANTIŠEK
ŠIPANY FRANTIŠEK
STĚPANÍK LUDĚK
ŠTEREL BEDŘICH
TESÁŘEK FRANTIŠEK
TOMÁŠEK KAREL
TRKŠÁK JAN
VALACH ALOIS
VASBURGH EDUARD
VESELY FRANTIŠEK
VOLF ADOLF
VOSTÁNEK FRANTIŠEK
VRANHA FRANTIŠEK
ZDUL VLADIMÍR

JEŘMÍ ZŮSTANEME

Vzpomeňme si v tiché modlitbě na naše sestry a bratry české menšiny ve Vidni, kteří položili v tak mladém věku své životy za své národní politické a náboženské přesvědčení. Světlo věčné at jim svítí, odpočivejte v pokoji.

Pomníková deska na čestném hrobě ústředního hřbitova ve Vidni, brána 2.

Opravdový člověk

Kdo mě má opravdu rád? Kdo pochopí mé problémy? A kdo mě potěší, když jsem smutný? Kdo chce být se mnou, když se bojím? Kdo mi odpustí, když mám výčitky svědomí? Kdo se mě zastane, když se mi jiní posmívají? Kdo mě zvedne, když jsem na dně?

Je to Ježíš. Nikdo není jako On! Je vzorem hodným následování. Jenom On může být mým opravdovým přítelem. On je také ten, kdo mi odhalí tajemství smrti a dá mi věčný život.

Ježíš byl skutečný člověk. Narodil se jako malé dítě. "Vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí" (Bible, list Filipským 2,7). Lidé velmi brzy poznali, že Ježíš je zároveň opravdový Bůh. Když viděli, jak proměnil vodu ve víno, chodil po moři a rozkazoval větru i mořským vlnám, dal člověku slepému od narození zrak, uzdravoval nevyléčitelně nemocné a křísil mrtvé - nabývali jistoty, že je mezi nimi sám Boží Syn.

Vítěz nad zlem a smrtí

Jeho Božská moc se nejvíc projevila v tom, že lidem odpouštěl hříchy. Odpouštění hříchů je daleko důležitější než uzdravení. Je dokonce důležitější než vzkříšení někoho, kdo umřel.

Ježíš mohl odpouštět hříchy proto, že přijal na sebe trest za všechny lidské hříchy a umřel za nás, tedy i za tebe, na kříži. Ježíš však nezůstal v hrobě. Třetího dne vstal v novém duchovním těle jako vítěz nad smrtí. Pak se ukázal svým učedníkům a více než pěti stům mužům. Tito svědkové se pak stali apoštoly, kteří nesli jeho poselství lásky a nového života. Po čtyřiceti dnech vstoupil opět do nebeské slávy ke svému Otci.

Opravdový Bůh

Dárce věčného života

Padesátý den po svém vzkříšení seslal Ježíš učedníkům Ducha svatého. Tak vznikla na zemi Kristova církev - rodina Božích dětí. Patří do ní každý, kdo Ježíše Krista přijal za svého Spasitele a Pána. Než Ježíš odešel do nebe, slíbil svým učedníkům, že se znovu vrátí a vezme do svého království všechny, kteří s ním žijí, milují ho a následují jej. Ježíš tedy opět přijde. Očekáváme jeho slavný příchod.

Nikdo není jako On

Všichni lidé zklamali, On jediný nezklamal. Všichni zhřešili, On jediný zůstal svatý. Nepřátelé jej nemohli přemoci, satan ho nemohl svést, smrt zničit a hrob zadržet. Nade vším zvítězil převahou své Božské moci.

Jeho slovo, mluvené zde na zemi, přetrvalo největší útoky temnoty, zloby i lidské nevěry. Trvá dosud a je světlem a pokrmem jeho následovníků. Velicí mužové přišli a odešli. On však žije a opět přijde. Bude mít poslední slovo k dějinám lidstva a rozhodne o věčnosti každého z nás. Tento Ježíš je Spasitelem světa, Spasitelem a dárce věčného života. Chceš-li, bude i tvým Spasitelem.

1. a 2. listopadu 1997

zve Česká katolická misie ve Vídni na návštěvu místa popravy obětí nacizmu v Landesgerichtsstraße 11. Zájemci se laskavě přihlaste na tel. 715 48 42 (záznamník).

16. listopadu 1997

pořádá Církevní rada a sdružení Díla Nepomuckého pouť do českého kostela na Rennwegu u příležitosti 8. výročí svatořečení ANEŽKY PŘEMYSLOVNY :

- 10:00 slavná mše svatá

- 11:30 odjezd autobusem na sportovní odpoledne

29. listopadu 1997

svěcení adventních věnců v 18 hodin v kostele Nejsvětějšího Vykupitele, Rennweg 63, Vídeň 3.

7. prosince 1997

po dětské mši svaté v 10 hodin v českém kostele Nejsvětějšího Vykupitele na Rennwegu přijde mezi nás svatý biskup Mikuláš se svým nebeským doprovodem.

Paříž radostná i smutná

V Paříži se odehrály v posledních srpnových dnech dvě velké události.

Ta první: světové shromáždění mládeže s papežem Janem Pavlem II., které vzbudilo velký obdiv. Za papežem připutovalo asi 800 000 mladých lidí, chlapců a děvčat ze 160 států. Ptáme se snad, kdo je přítáhl do francouzské metropole na Senu? Papež, poznamenaný nemocí, se slábnoucím hlasem a s chvějící se rukou? Nebo sám Bůh prostřednictvím svého věrného služebníka na římském biskupském stolci? Nebo touha slyšet poselství z úst Jana Pavla II.?

V polnuté a nejisté době na sklonku druhého tisíciletí papež vkládá velkou naději do mladých, kteří vstoupí do třetího tisíciletí a budou utvářet dějiny našeho světa. Dějiny byla mnohokrát znetvořeny lidmi a pozemskými vládci. Stačí jen připomenout naši Evropu pod tvrdou vládou nacismu a komunismu. Papež obrací pohled mládeže na jiného vládce, na Krista, vítěze nad veškerým zlem. Zve mladé k obrácení se na Bohočlověka Ježíše Krista, aby oni sami vytvářeli dějiny ve světle Kristových slov, aby hledali smysl života: "Svět je nádherný a bohatý, nabízí nám nespočetné poklady, přitahuje náš rozum i naši vůli, avšak neuspokojuje naši duši," řekl papež.

Shromáždění bylo proniknuto optimismem, radostí, zpěvem, vírou... i disciplínou a pořádkem. Posílená pařížská policie si stěžovala na nedostatek práce. Nemusela zasahovat, jak to obvykle bývá při shromáždění mládeže. Nebyl v té disciplíně a pořádku též Duch svatý?

Uvažte sami! Papežovi ubývá tělesných sil, ale tím více přitahuje jeho charisma, vyzařující přítomnost Boha.

Jan Pavel II. obnovuje v mladých velkou naději pro budoucnost silou víry a lásky k dobru.

Z České republiky se účastnilo XII. Světového dne mládeže 2000 chlapců a děvčat. **OBR. NA STR. 8.**

0000000000000000

Druhá událost v Paříži byla bolestná. Tragická smrt anglické princezny Diany. Mladá princezna byla pro miliony lidí přitažlivá. Svou lásku i obdiv vůči ní vyjádřily miliony... Miliony květin pokládaných před jejím palácem. Den jejího pohřbu se stal smutkem takřka všeho anglického lidu.

Co udělala dobrého ve svém krátkém životě, to spravedlivý Bůh nikdy nepřehlédne. Přesto ji můžeme svěřovat do milosrdenství láskyplného Boha, ve které i my ve své slabosti všichni doufáme.

Matka Tereza

Lidé ji chtějí už svatořečit, nechť jí čekat na oficiální prohlášení římského papeže. Ona byla svatá. Svou svatost ukázala heroickou láskou ke Kristu, kterého milovala v těch nejubožejších, nejchudších, vyloučených z lidské společnosti, v odhozených, v umírajících...

Touto cestou jde již založená řeholní společnost Misionářky lásky, které pracují v celém světě. Mají otevřené dveře všude, kam zaklepou, i mezi nekřesťany.

O své řeholi napsala: My misionářky lásky skládáme jeden speciální slib: sloužit celým srdcem a zcela zdarma Bohu v chudých, ano v těch nejchudších. Nemáme žádné pevné příjmy, ani církevní stipendia, ani příspěvek od státu, ani plat od vlády.

Nic z toho nemáme. A přesto se staráme o tisíce... tisíce... tisíce osob.

Nikdy jsme, nemuseli říci: "Je nám líto, schází nám

Malá - Velká Tereza nic nepsala, ale celý její život je výmluvným dopisem. Oslovuje nejen věřící - snad ještě více nevěřící.

Bůh hlubokou důvěrou v něho nikdy nezklamal. Necháme ji promlouvat v několika zážitcích a událostech:

Jednou přišel do našeho domu člověk a říkal: "Můj jediný syn umírá. Lékař mu předepsal lék, který je možno dostat jen v Anglii. Zatím, co jsme mluvili, přišel neznámý člověk s brašnou léků. To je dobře. Krabice léků. Hleděla jsem do brašny. Lék, který jsme potřebovali, ležel nahoře. Přesně ten předepsaný. Kdyby byl někde hluboko nebo uprostřed brašny, neviděla bych ho.

Kdyby onen člověk přišel dříve nebo později, nevzpomněla bych si na jméno léku. Přišel tedy v pravý čas.

Podívala jsem se na brašnu a hned mi přišla myšlenka: Jsou miliony, miliony dětí na světě, Bůh myslel právě na to umírající dítě v chudé Kalkatě, a poslal pro to dítě onoho neznámého muže právě v pravý okamžik a na viditelném místě byl lék.

Hle, velká pozornost Boží vůči vám a ke mně: udělal by totéž pro každého z vás?

Proto vám říkám: "Obnovte modlitbu ve svém životě!" Modlete se!"

Snad nejste schopni recitovat dlouhé modlitby. Ale modlete se. Říkejte Pánu: "Můj Bože, miluji tě."

000000000000

Být bez přístřeší neznamená jen nemít dům z cihel a cementu.

Být bez střechy nad hlavou znamená krutější skutečnost: nebýt milován, být odkopnut, zavržen od společnosti, být přehlížen. To se opakuje nejčastěji v naší společnosti. Stačí jen pozorovat, co se děje v celém světě:

Jen v Kalkatě jsme nasbírali v ulicích padesátitisíc osob. Totéž ale existuje v New Yorku, Londýně, Paříži, v Římě. I zde v Madridu je mnoho lidí opuštěných, nemilovaných, nechtěných. Jsme si toho vědomi?

000000000000

Jednou mě volala sestra představená a říkala mně, že umírá jeden mladík.

Zdalo se jí velmi divné: nemohl zemřít. Sestra se ho ptala: "Co je s tebou?"

Se zajíkájícím hlasem jí odpověděl: "Sestro, nemohu zemřít, pokud nepožádám za odpuštění svého otce. Sestra se snažila zjistit, kde se nachází jeho Otec a poslala pro něho.

A přihodilo se něco neobyčejného, jako stránka z evangelia. Otec objal svého syna, pokud ještě dýchal.

..... můj synu..... můj synu.....

Syn prosil: "Odpusť mi, prosím. Prosím tě, odpusť mi." Zůstali ve vzájemném objetí. Za hodinu mladík vydechl.

Pohleďte, jaké proměny působí láska! Láska otcova - láska synova.

Musí být něco, co nám může pomoci otevřít naše srdce Bohu.

Každý z nás - i ten vagabund, který jde kolem nás - všichni jsme stvořeni pro něco velkého: milovat a být milován.

000000000000

Láska budí radost. Tuto radost můžeme prožívat vždycky, když se modlíme. Modlitba tvoří čisté srdce. Čisté srdce je schopné vidět Boha. Jsme-li schopni vidět Boha jedni v druhých, milujeme se vzájemně, jako Bůh miloval nás. Ovoce modlitby je hluboká víra. Ovoce je láska. Ovoce lásky je služba. Ovoce služby je mír. Skutky lásky jsou skutky míru.

RODIČE JAKO VZOR

Rodiče dávají nezřídka sami sebe dítěti za vzor. Obvykle babička nebo dědeček připomenou rodičům, že dělali stejné chyby, jako dělá jejich dítě - ovšem není dobře to říkat před dítětem.

Jak jsme se už zmínili, často chce otec, aby si syn zvolil stejné povolání, jako má on. V některých případech je to dobré - syn zdědil sklony ke stejnému povolání. Nemá-li však dítě chuť stát se lékařem, advokátem, obchodníkem a pod., musejí rodiče zkoumat, k čemu má vloh, co se mu líbí v kterém povolání by bylo dítě šťastné. Vždyť to povolání bude vykonávat snad celý život!

Rodiče chtějí také ušetřit dětem ty obtíže, které měli jako děti sami. Mohou ovšem vychovat z dítěte slabocha, který se nedove probojovat, je zhýčkaný - a má to vliv i na jeho manželství - ovšem nepříznivý.

Z HLEDISKA DĚTÍ - NE Z HLEDISKA NAŠEHO

Není to právě lehké - ale je to pro dobrý vývoj dítěte nesmírně důležité. Trochu nám pomohou vzpomínky na vlastní mládí, trochu i dobré knihy o psychologii dítěte - a jsou-li s dítětem obtíže, i dobrý psycholog nebo zkušený kněz a vychovatel.

DŮLEŽITÁ JE VNITŘNÍ JEDNOTA A HARMONIE.

Existuje něco obecného, co stojí za každou osobní zkušeností a nad ní, něco nesdělitelného, individuálního, co dělá "já" osobnosti a při změnách to zůstává trvalé. Pro nikoho není možné, aby si změnil osobnost. Můžeme být jen sebou samými. Lidská osobnost je naprosto nesdělitelná - a tato jednota ovlivňuje a prolíná každé naše jednání. Každý den máme jiné zkušenosti, působí na nás jiné vlivy - ať tělesné nebo duševní nebo duchovní. Ve 40 ti letech jsme jiní, než jsme byli jako děti a ve stáří zase jiní, než jsme byli v "nejlepším věku."

Jde o to, čím jsme, berebe s sebou to, čím budeme. Správně se uskutečňovat je známka zrání.

Podle P.J. Flanagana

"Tatínku, nechci, aby ses musel rozčílovat nad každým učtem, tak jsem ti všechny účty za měsíc schovával a budeš se rozčílovat jen jednou."

DÍTĚ MUSÍ MÍT POCIT BEZPEČÍ!

Pocit bezpečí a jistoty je u dítěte a mladého člověka zvláště důležitý. Každé dítě má určité vrozené potřeby, které musíme poznat a vyhovět jim tak, aby dítě se mohlo rozvinout v sociální, společenskou bytost a zapadlo vhodně do společnosti. K těmto potřebám patří také pocit jistoty a bezpečí. Jistota, kterou dítě potřebuje, není to, co mají na mysli dospělí. Neznamená to nemít finanční starosti nebo uspokojení toho, co potřebuje naše tělo. Rodiče mohou dítěti poskytnout všechno, co potřebuje k svému materiálnímu rozvoji - peníze, krásný byt, výlet, členství v dětském spolku, loutkové divadlo, hračky atd. A přece nebude mít pocit bezpečí a jistoty.

Pocit jistoty vyplývá totiž z pocitu dítěte, že je rodiče potřebují, že je vítají a mají rádi. Věnuje-li se dítěti správná pozornost a vhodně se s ním jedná, má pocit, že může rodičům důvěřovat, že patří do rodiny, že je v rodině vítané a že všechno, co dělá, je-li to dobré a potřebné, druzí také oceňují.

Těžce se životem dítěte i v dospělosti vleče vědomí, že ho nikdo nepochválil za jeho dobré skutky - nebo aspoň za dobrou vůli. Že je v rodině jen proto, že rodiče chtěli mít "nějaké dítě" a ne právě jeho, Honzíčka nebo Marušku.

ŽÁDÁ SE PŘILÍŠ MNOHO OD MALÉHO DÍTĚTE?

Že to stejné dítě nepochopí. Jistě dítě nemá pocit bezpečí a jistoty tak, že by tyto pocity rozebíralo a uvědomovalo si je rozumem. Pocit jistoty nezávisí na rozumu, je na uvažování nezávislý. Je to spíš jakýsi spodní proud vědomí, a ten vychází z pocitu všeobecného uspokojení. Když se dospělý člověk nedove dobře přizpůsobit společnosti, v které žije, je to obvykle známkou toho, že jako dítě trpěl nedostatkem pochopení a lásky. Tento nedostatek se dá překonat jen tím, že potřebu citu uspokojíme a tak nedostatek citu - pokud ovšem úplně nezakrněl - odstraníme a uzdravíme. Je-li v člověku aspoň jiskra citu, dá se vždycky láskou roznítit. Ovšem když se cit pevně zakořenil a zpevnil - můžeme říci "zkameněl" - dá se těžko změnit. Příklad: když se dítě dobrovolně a beze strachu přizná k nějaké "lotrovině", i když vidí, že je čeká přiměřený trest, řekne pravdu bez nucení. Ale neustálé vyhrůžky, kritizování a hubování,

nepřiměřený nebo nezasloužený trest naplní dítě takovou hrůzou, že raději lže, zvláště když ví, že jeho lež projde, že na pravdu rodiče neprijdou.

P.J. FLANAGAN

POSILA Z VÍDNĚ

Duchovní cvičení-přípravu na velikonoce, vedl letos "exercitátor z povolání" P. LEO KUCHAR, S.S.S., z Vídně.

Měl takový úspěch, že si ho účastníci hned zamluvili na příští rok.

Jezdíte dávat duchovní

cvičení v řadě míst a znáte jistě problémy mnoha lidí. V čem vidíte problém dnešního člověka - i nekřesťana nebo lhostejného vůči Kristu?

Prožíváme dnes mnoho zklamání a pohoršení, i ve vlastní Církvi. Musíme se vypořádávat s bludy, které hlásají nejen jinověrci, ale i učitelé s církevním pověřením. Není to v Církvi nic nového! Pohled do církevních dějin nás poučuje, že byla i doba, kdy skoro dvě třetiny biskupů se hlásily k bludu arianismu. Církev byla v největším nebezpečí, ale potvrdilo se slovo Kristovo: "...a brány pekelné ji nepřemohou." (Mt 16,18)

Jaký je velký problém věřícího katolíka?

Podle mého mínění najdeme pro všechny křesťany a omyly společný kořen: nedostačující osobní vztah ke Kristu. Křesťanství není pouhou filosofií nebo jen světovým názorem. Křesťanství je lid Boží, skládající se z učedníků, kteří vášnivě milují-nebo mají milovat-svého božského Mistra. Zvláště my, kněží, se musíme zamilovat do Krista. Bez této lásky nedokážeme ani pochopit správný smysl Kristova poselství, ani jsme schopni toto poselství bezvýhradně uskutečnit. Bez této lásky vzniká v srdci a v duši prázdnota, do níž se tlačí náhradní būžkové. U mnoha kněží vyplňuje tento "vzduchoprázdný prostor" láska ženy. Kněží se pak stávají mnohdy pastoračními "kutily", jsou sice osobami duchovními-ale neduchovní.

Mladí kněží nemají největší vinu. Vystudovali na teologických fakultách, kdy slyšeli více méně rozumářskou bohovědu. Duchovní příprava a asketická příprava na sváté kněžství pokulhávala nebo chyběla vůbec. - Někteří profesori považují "vědeckost" za nejvyšší, ne-li jedinou autoritu v Církvi. Proto zpochybňují skoro všechno, co Církev už dva tisíce let učí. Zamřčují nebo znásilňují i zjevenou pravdu Boží, obsaženou v Písmě sv. Chtějí přizpůsobit evangelium světu a ne svět evangeliu. I to není nic nového pod sluncem. Když v 18.st.příšel sv.Klement Maria Hofbauer do Vídně, našel tam na chlup stejné poměry, jaké dnes ovládají široké kruhy

Církve v Evropě. Byla to doba osvícenství a josefinismu. Jistému profesorovi teologie řekl: "Pane profesore, to co vy učíte není už katolické!"

Věřící lid ve Vídni tehdy reagoval na takové "chladné" a bezduché křesťanství zavedením

majových pobožností. Panna

Maria "zvítězila ve všech bitvách Božích."

Jaké nebezpečí nás a naši víru nejvíce ohrožuje?

Zesnulý řízenský biskup Grabner jednou napsal:

"Máme smůlu, že v dnešní době oživila současně tři strašidla minulosti: reformace, osvícenství a racionalistický modernismus."

Těžko mohu osobám, kterým chybí láskyplný vztah ke Kristu, vysvětlit přesně některé požadavky duchovního života, např. proč má křesťan v neděli chodit na mši sv. nebo proč předmanželský pohlavní styk není dovolený. Nejen poklad víry, ale i rozkazy mravnosti jsou neoddelitelnou součástí Kristova evangelia. V těchto bodech není Církev zákonodárkyní, nýbrž předává vůli Boží. Moje věrnost k učitelskému úřadu Církve, k papeži a biskupům musí být součástí mé věrnosti ke Kristu.

Jak mohu uznat Krista Pána za střed svého života, když pohrdám institucemi, které ON ustanovil?

V Rakousku máte vynikajícího biskupa Kurta Krenna

Biskup Krenn je nebojácným hlasatelem celé pravdy Kristovy a nauky Církve. Má podobný osud jako biskup Haas ve Švýcarsku. Tito biskupové se řídí zásadou, kterou zdůraznil sv.Pavel: "Hlásej slovo Boží ať přijde vhod či nevhod." (2 Tím 4,2).

V této souvislosti mi napadá, že se po válce němečtí biskupové veřejně omlouvali za své předchůdce, že zbaběle mlčeli/ne všichni! k vyhlazování židů a že měli příliš shovívavý postoj k nacismu. Nebudou se budoucí biskupové muset omlouvat, že jejich předchůdci bázně mlčeli nebo i koketovali s všelijakými pochybnými směry v Církvi?

Zdá se, že se pomalu Církev zevnitř obrozuje?

Nesmíme propadnout pesimismu. Existují i potěšitelné náznaky a důkazy, že se Duch svatý z Církve nevystěhoval. Zde, v Rakousku, roste počet těch, kteří dříve vystoupili z Církve a nyní se vrací. Domnívám se, že prohlédli mimo jiné i požadí tzv. "Kirchenvolksbegehren". Ukazuje se, že jeho zakladatelé nechtějí jen zlepšit některé struktury Církve, ale chtějí založit církev úplně jinou, církev novou, církev bez papeže, a pokud se nepřidají i biskupové, i církev bez biskupů, církev s novou vírou a s novou mravností/popř.bez mravnosti/. Mnozí, kteří měli dobrou vůli i lásku k Církvi, poznali, že byli svedeni a oklamáni. Zdá se, že "mlčící většina" už nehodlá mlčet!

Množí se skupiny, které se staví na stranu sv.Otce a odmítají výplody modernistické teologie. Přibývá v rychlém sledu farností, v nichž se zavádí nebo obnovuje úcta a pobožnost k Nejsvětější Svátosti. Před 25 lety to bylo v Rakousku ještě nemyslitelné. Úcta k Nejsvětější Svátosti a adorace jsou spolehlivým východiskem z bludiště všech začarovaných kruhů. Ježíš v eucharistii osvobozuje, osvobozuje i ve svátosti smíření. Sv.zpověď je pro mnohé katolíky novým objevem a novým přístupem ke zdrojům obnovy. Říkával jsem dříve napolo žertovně, napolo smutně, že když chci mít naprostý klid, musím buď odejet z Vídně nebo si sednout do zpovědnice. To dnes už říci nemohu. Bohu díky! V Rakousku se rozrostly jako houby po dešti modlitební skupiny, inspirované poselstvím Panny Marie v Medjugorje. Je jich už víc než 4.000. Na mysli mi tane sen sv.Dona Boska. Viděl dva majáky u vjezdu do přístavu: eucharistii a Pannu Marii. Kdo vpluje mezi oběma majáky, dospěje bezpečně k cíli.

Co nám radíte, abychom si víru nejen zachovali, ale s pomocí Boží posílili a prohloubili?

Církev svatou neobnoví konference, symposia, a nekonečné diskuse na všech úrovních. Musím myslet na to, jak Kocourkovští postavili radnici a zapomněli na okna. Po celé dny a noci se radili, jakým způsobem by polapili světlo a přemístili je dovnitř: vidlemi na hnůj, pastmi na myši, pytli na brambory? Teprve trhlinka ve zdivu jim připomněla, že radnice nemá okna.

Naši věhlasní odborníci a slovní referenti nabízejí spoustu receptů, jak zaplašit tmu /kterou i sami zavinili/, ale o skutečných příčinách ani hlesu! Mluvit o oknech zavání patrně tradicionalismem. Doufejme, že světlo Ducha sv.si najde skulinku a osvíťi je!

Církev může obnovit jediný světec. Tyto světece máme nebo nám je Bůh pošle. K tomu přistupují nekonečné zástupy prostých duší, které utrpením a modlitbou ve skrytu zachraňují svět a Církev, nemluvě o krvi nečetných mučedníků v tomto století, která-jako pokaždé v dějinách Církve-zaručuje nový rozkvět víry. Nesmíme ovšem čekat, až se obrátí soused a my po něm, nýbrž ohnova Církve začíná u mně, u mého obrácení. Tím se uzavírá kruh našich úvah. Nejsme ještě dostatečně zamilováni do

Krista. Musíme rozdmýchat žár svého srdce jako kovář svou výheň. Potřebujeme měchy: modlitbu, svátost pokání a hlavně EUCHARISTII!

P.LEO KUCHAŘ
eucharistián, Vídeň

CO NOVÉHO VE SVĚTĚ

16.5.přijela M.Tereza do Říma. Při vystupování z letadla se jí udělalo špatně, dostala 20 min.kyslík a musela to opakovat 2x denně. Doprovázely ji lékařka, odbornice na srdce-Patricia Aubanel, nová představená s.Nirmala a několik řeholnic. Ona a nová představená měly v úmyslu zúčastnit se skládání slibů asi 20 ti sester. Měsíc se bude v Římě zotavovat, přijme ji sv.Otec. 'Jestli lékař souhlasil', jela do Polska na mezinár.eucharistický kongres, plánuje i cestu do Washingtonu a New Yorku-bude-li to možné. 19.5.přijal sv.Otec M.Terezu - jela na vozičku - a představila mu Nirmalu, novou představenou.

16.-18.4.navštívil spišskou diecézi apoštolský nuncius na Slovensku, Mons.Dossena. V jedné farnosti se setkal se skupinou Rómů a navštívil kněze, kteří žijí v domě na odpočinku. Novým představeným minoritů(odnož františkánů)byl zvolen bratr Giacomo Bini.

Předsedou nové sekce pro římský vikariát"sekty a nové kultury" je laik Sandro Leoni(54 r.)

Ti - kdo budou letos pokřtěni, mají dostat medaile, kterou vydala česká katol.Charita u příležitosti roku sv.Vojtěcha. Na jedné straně je P.Maria, na druhé sv.Vojtěch. Doporučuje se, aby noví křesťanové dostali jméno Vojtěch.

13.5.uplynulo 80 r.od fatimských zjevení P.Marie.-11.5.oslavil v Metylovicích P.Ant.Bernáček 50 let od kněžského svěcení. Na oslavách byl přítomen i biskup F.Lobkowicz.

Po dvou letech oprav mohou věřící zase navštívit kostel sv.Damiana v Assisi.

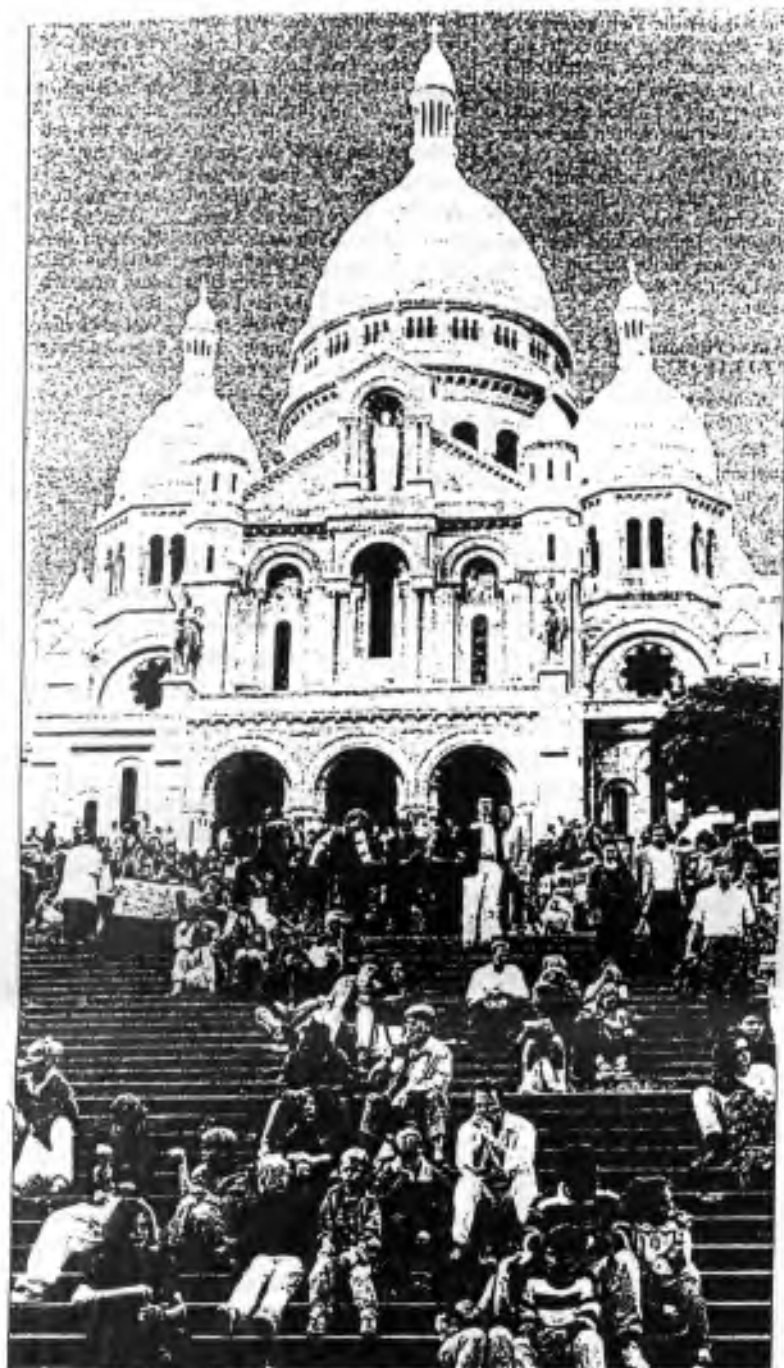
Na Haiti má být s pomocí UNESCO největší museum o dějinách otroctví.

Arcib.Joachim kard. Meisner z Kolína n.R.vy-světil v dubnu exerciční dům bl.Edith Steinové.-Exercicie smí dávat jen kněz-ne laik,tak to dělají někde ve vlasti. Při exerciciích jsou důležité přednášky, ale ještě důležitější je sv.zpověď-svátost smíření-a tu laik udělit nemůže. S laickými"exercitatory"by určitě sv.Ignác zakladatel těch nejvhodnějších, nesouhlasil!

Sv.Otec se zúčastnil 46.světového eucharistického kongresu ve Vratislavi v Polsku. I.se konal r.1881 v Lille-Francie. Do I.svět.války jich bylo 25. Sv.Pius X.si přál, aby "hlavním cílem kongresů se vzbudila láska ke Kristu v Eucharistii". Po II.Vatikánu se začaly kongresy zabývat čistě laickými problémy-sociálními otázkami a pod. Nyní se věřící začínají vracet ke Kristu v Nejsv.svátosti, ke mši sv.-zpřítomněné oběti Kristovy na kříži. Ten je zakladatel katolické Církve, její hlava,a mešní obět je střed katolické víry. V ní je Kristus s námi Sbírají se dokumenty pro blahorečení(ne svatořečení, jak mylně píše Katol.týdeník)řeckokatolického biskupa Pavla Gojdiče(1888-1972)zemřel jako mučedník režimu v Leopoldově.

V karibské oblasti zahájili místní eucharistický kongres-27.4.Sv.Otec zastupoval arcib.kard.

Různé

Povodeň na Moravě i v Čechách.

Ze všech stran jste dostali žádost: Pomozte zatopené Moravě. Předal jsem z vašich sbírek a různých jiných zdrojů od vás na tento účel Charitě v Olomouci 2500,-sFr. V korunách to bylo 55 000 Kč. Děkuji všem.

Neustále se hlásí lidé, kteří by chtěli ještě pomoci. Fond pomoci je neustále otevřený. Potřeba je veliká!!!

Salesiánská provincie v Čechách a na Moravě, ke které též patřím, slaví 70 let od příchodu do Čech.

V den sv. Václava 28. září 1927 zahájili práci ve prospěch mládeže na Moravě, ve Fryštáku u Zlína. Dílo podivuhodně rostlo.

V roce 1950, v době vlády komunistů, utrážilo velkou ránu: veškerá činnost zastavena. Většina spolubratří byli shromážděni ve sběrných táborech... i ve vězeních za "protistátní činnost". Též modlitbu a shromažďování stát tehdy nenáviděl. I přes pronásledování v době totality se hlásili mladi lidé s touhou žít salesiánské povolání, takže počet členů salesiánské rodiny se nezměnil.

Prvním provinciálem salesiánů byl Otec Ignác Stuchlý, svatý člověk, plný ducha sv. Jana Boska, zakladatele celé salesiánské kongregace. Nyní je kandidátem blahorečení. Je třeba, aby svou přímluvou u Boha a Panny Marie Pomocnice křesťanů, vyprosil duchovní obnovu všech salesiánů, kteří pracují pro mládež v Čechách a na Moravě. V současné době vede moudře provincii Otec Beno Beneš.

Do Hitlerovy podzemní skrýše

Čtyřicetiletý Rolf a jeho kamarádka Ines, oba členové zvláštní skupiny horolezců, která se specializuje na průzkumy nezvyklých míst (tzv. bunkrovní horolezci), se jednou postarali o veřejný rozruch. Před časem například Rolf zorganizoval expedici do zříceniny někdejšího protiletického bunkru u Humboldt Hainu. Na střeše tohoto bunkru byla za války umístěna protiletadlová děla. V podzemní části, sedm pater pod povrchem země, spustili horolezci nafukovací člun a proplouvali zvláštním bazénem, aby prozkoumali zcela zničené zařízení někdejšího postavení jednotky wehrmachtu.

Pak měli v plánu prohlídku bunkru, kde prožil poslední chvíle života „führer“. Jáma, do které vstoupili, klesala téměř kolmo dolů. Do prostoru vešli otevřenými mřížovými vraty a brodili se po kotníky vodou. Rolf si posvítil halogenovou lampou a objevil ocelové dveře s nápisem Říšský rozhlas. Další místnost byla vykachlikovaná

a stěny nepoškozené. Byla prázdná, nezařízená. Na dalších dveřích byl nápis, že je tam umývárna a sprchy. Roura naznačovala, že tam byl přiváděn nebo odváděn vzduch. Zřejmě zařízení fungovalo velmi dobře, protože nikde nebyla plíseň.

Ze stropu viselo mnoho dlouhých stalaktitů – Hitlerův bunkr se proměnil na krápníkovou jeskyni. Voda protéká trhlinami a spárami a kape do několikacentimetrové vrstvy „podlahy“. Na dalších dveřích je nápis, že zařízení lze použít jen při leteckém poplachu. Na jiném místě tohoto nepříjemného labyrintu našla dvojice rozevřený trezor. Pak další prostor s kachlíky. Zdá se, že tam byla ordinace osobního Hitlerova lékaře.

Ines a Rolf strávili v těchto prostorech tři hodiny.

Berlíňští senátoři přemýšlejí o tom, jak zabránit, aby se Hitlerův bunkr nestal shromáždštěm hnedoškošiláčů nové doby a turistickým kabinetem hrůzy. Jiné úvahy ve-

dou ke koncepci podzemního areálu jako stále výstavy s názvem Topografie teroru. Mělo by k tomu patřit i nábřeží Prince Alberta, kde sídlilo gestapo a stála věznice, z níž zůstaly jen některé části stěn.

Tento nacistický podzemní labyrint nešel už v červenci 1945 pozornosti důstojníka americké armády, Jamese P. O'Donnelliho. Ve své zprávě napsal: „Pomocí svítilen jsme hledali cestu dolů. Tupě zněly naše kroky asi na 50 schodech čtyř betonových podlaží. Dolní prostor byl z části zatopený vodou. V malých místnostech a chodbách bylo ještě plno spisů, dokumentů i jiných písemností. Mezi nimi ležely zrezivělé pistole, knihy, gramofonové desky, láhve, sklenice.“

V roce 1988 odstranily orgány NDR zbytek labyrintu – dvoupatrový bunkr, „aby nezůstala žádná vzpomínka“. Na pozemku dnes stojí sedmi až osmipodlažní domy.

(stv)

ZKROŤTE SI SVOU OBRAZOVKU

Drobná publikace s tímto názvem mě zaujala u vchodu v olomouckém dómu. Jak se ukázalo, jedná se o krátký výtah z knihy Pavla Říčana a Drahomíry Pithartové „Kroťme obrazovku“, která se zabývá především výchovou dětí ke správnému sledování televize. Je to téma, jímž se musí chlé nechtě zabývat každý rodič nebo vychovatel. Jednoznačný návod lze těžko očekávat, určitě však bude zajímavé připomenout aspoň některé z uvedených zásad.

Hlavním požadavkem je rozumná míra sledování televize: u dospělých max. 15 hod. týdně, optimální 5 hod. týdně! (ruku na srdce – kdo z nás ji nepřekračuje?) a pečlivý výběr pořadů. Pozor zejména na násilí a brutalitu, a to i v televizních zprávách. Škodlivé jsou také laciné „love story“

a nejrůznější bezduché seriály, které nabízejí únik ze životní reality a předkládají divákům zjednodušené líbivé příběhy.

Autoři nevybízejí k demonstrativnímu vyhození televizoru z okna, ale k ovládnutí obrazovky. Je potřeba naučit děti vybírat pořady, vypínat televizi po jejich skončení a vysvětlovat scény, které nedopatřením zhlédly. Doporučují video (zde jsem osobně opatrnější vzhledem ke snadnému zneužití) a videokameru, pomocí níž se z pouhých konzumentů obrazů stávají jejich tvůrci. Dále uvádějí zákaz televize jako vhodný výchovný trest.

V knížce se okrajově zmiňují také o problematice počítačových her a virtuální reality. Zde je, podle mého názoru, ukryta mnohem větší hrozba propadnutí násilí než u klasické televize.

Počítačový hráč již není pouhým pozorovatelem násilí, nýbrž jeho aktivním účastníkem, zpravidla samotným původcem. Dnešní multimediální PC za pár desítek tisíc již dokáže velmi věrně navodit atmosféru skutečného prožitku až do těch nejnechutnějších detailů. Po čase již hráč není schopen pořádně rozlišit skutečnou realitu od té virtuální a uniká do ní stále častěji. Kromě takovéto drogové závislosti si zvyká na brutalitu a citově otupí.)

Pro počítače platí totéž, co o televizi. Mohou být vynikajícími nástrojem jako zdroj informací a prostředek výuky, zároveň se mohou stát nebezpečným pánem, který člověka zotročí.

-ok-

TRAMPOTY JULIA VERNEA

Představení už dávno začalo a stovky těch, na které se nedostaly vstupenky, se s mručením rozcházely. Divadlo bylo přeplněno k prasknutí. Každý uměnímilovný Pařížan chtěl opět shlédnout po dlouhé nemoci slavnou Sárnu Bernardovou.

Mezi těmi, kteří neměli dost štěstí, prozíravosti nebo známostí, aby si opatřili vstupenky, byl i Jules Verne. Rozhodl se, že si aspoň trochu zpříjemní dnešní mrzutý večer ve vinárně U Kapucínů. A tam se náhodou sešel se svým dávným přítelem Gustavem Foucauldem.

"Víš, Gustave, bylo nás tam snad dva tisíce, na které se nedostalo.

A jistě další tisíce zůstaly doma, protože nepředpokládaly, že by se mohly vůbec do divadla dostat." Napil se, prudce odstrčil sklenku a pokračoval: "Kdyby tak někdo vynalezl stroj - takový dalekohled nebo hrací

k.k. skříňku, který by mi umožnila vidět i to, co jsem vlastně vidět nemohl. A slyšet, co už bylo dávno zazpíváno nebo řečeno!"

"Jsi snílek! Nenapravitelný snílek," usmál se Foucauld a objednal další láhev.

Ale té noci začal Jules Verne psát román Tajemný hrad v Karpatech. Trvalo ještě pěknou řádku let, než první gramofonová deska spatřila světlo světa a ještě řádku dalších let, než první televizní divák zahuboval na program.

Potouchlá hřebenová vlna narazila do boku lodi a Mademoiselle Claire z baletu pařížské opery překvapeně upustila do vln Atlantiku jablko, které právě okusovala. "Pane Verne," obrátila se ke svému společníkovi, "vypadlo mi jablko!"

"Opravdu?" zeptal se Verne, který se zájmem pozoroval blížící se přístav La Rochelle.

"Jako dokonalý kavalír byste se měl pro ně vrhnout," zašveholila Claire s lehkou výčitkou.

"Miláčku, moře je zde asi sto metrů hluboké! Dopřej rybník, aby spočinuly svými tlamičkami na stejných místech jako tvá úžasná ústa," promluvila z Vernea neumírající francouzská dvornost. Ale miláček Claire se nedal jen tak lehce odbýt: "Někde jsem četla, že někdo - snad to byl nějaký sultán nebo král z Thule - házel do moře prsteny a lidé se potápěli a lovíli je."

"Zajímavá myšlenka! Když uvážím, miláčku, kolik pokladů musí být na dně moře! A nejen pokladů, ale i jiných pozoruhodných věcí a živočichů. Mít tak loď, která by se potápěla!"

"Jules, něco bych si vypila," přerušila jeho úvahy Claire a zamířila k loční restauraci.

Vzdychl a resignovaně ji následoval. Ale již za několik dní začal psát o neuvěřitelných dobrodružstvích kapitana Nema v jeho podmořské lodi Nautilu. Leč jemu samotnému nebylo dopřáno, aby na vlastní oči shlédnul skutečnou ponorku.

Vlak namáhavě zdolával stoupání ke švýcarské hranici. Jules Verne se zeptal průvodčího, zda vlak dojede včas do Ženevy. "Lituji pane," odpověděl zdvořile železničář, "obávám se, že budeme mít nějaké zpoždění."

Ta cesta nemá konce - pomyslel si hořce. A přece je to několik desítek kilometrů z Lyonu do Ženevy. Jak dlouho by, řekněme, trvala cesta do Vídně a třebaš ještě dál - do Budapešti? A co až do Cařihradu?

Fantazie vyklouzla z dýchavičné se vlekcujícího vláčku Lyon - Ženeva a rozlétla se širým světem. Cařihrad, Bagdad, Persie, Čína, Indie... to by byla cesta! Ale jak dlouho by trvala? začal tiše počítat.

A než dojel do Ženevy, propočítal, že na cestu kolem světa by potřeboval v nejlepším případě čtyři měsíce. Ještě nebyl spokojen. Uvažoval, počítal, hledal nejvhodnější spoje.

A snížil čas potřebný k cestě kolem světa na pouhých osmdesát dní a napsal o tom knihu.

Kdyby byl tušil, že za necelých sto let bude k této cestě potřebovat kosmonaut jen hodinu!

Na věži odbíjela desátá, když se Jules Verne probudil. Rovnýma nohama vyskočil z postele. Jak mohl tak bezstarostně spát dnes, osmého září! Kdy má Blanche narozeniny, budou spolu obědvat, pak si vyjedou za město, povečeří v nějaké vinárně... zarazil svoji představivost. Čas nemilosrdně utíkal. Musí koupit růže, nejkrásnější, jaké budou na trhu! Koupil nejkrásnější a cestou si je prohlížel. Blanche je skutečně klenot! Kdyby mohl, daroval by jí diamant, který viděl nedávno v klenotnictví. Jak se jmenoval? Ano - Hvězda jihu. Tu už zahlédl na protějším chodníku plavou hřívu, učesanou do uzlu. Blanche!

K Hvězdě jihu se vrátil za několik dní, kdy začal psát o pravých a umělých diamantech.

A dnes by za pár franků ozdobil ruce a šíji Blanche bižuterií, která by zářila jako Hvězda jihu. - Možná, že Verne byl potomkem onoho Neandertálce, který první řekl druhým, že utloukat mamuta pestí je zábava pro sebevrahy. Že by se mělo něco vymyslet. A vynalezl oštěp...

PROMINENTNÍ VĚZEŇ

Znojemský převor Dominikánů P.Zemek je na Borech a popisuje v této kapitole jednak náboženský život, jednak příchod nových "muklů" - hlavně kněží a řeholníků.

Jednou v prosinci r.1948 jsme slyšeli od bachařů, že byl zatčen generál Kutlvašr. Některé to vyvedlo z míry. Znali ho a vyprávěli, jaký to byl správný člověk a dodávali: "Vždyť jsem pod ním sloužil, tak ho znám." Pak nám řekli, že arcibiskup Beran byl vyložen ze Svazu politických vězňů. To také značně podlomilo jejich důvěru k vládě. Arcibiskup Beran byl totiž plzeňský rodák, předtím ho oslavovali jako hrdinu, a nyní byl zločinec, protože vystoupil proti "ministrování" P.Plojgara.

V NEDĚLI JSME CHODÍVALI DO KAPLE

Šli tam věřící i nevěřící, protože se tam mohli sejít s kamarády, předávaly se tam "latriny"-zprávy-tabák, cigarety ap. Tamější kněz P.Zíka nebyl oblíben. Byl již v důchodě, když ho znovu povolali. Chápal dobu po svém a když jsme přišli my-kněží-chlubil se tím, že ho po únoru znovu vyzvali do služby protože byl "hodný". Nabádal nás, abychom poslouchali pány dozorce. Řekl jsem mu hned na začátku, že mu to ke cti neslouží, když si ho v této době vybrali na takové místo, protože poslouchá komunisty. Působil jsem v Plzni za okupace, mohl jsem si to dovolit - znal jsem ho. Vězňové si na něho velmi stěžovali. Cenzuroval dopisy a řadu jich zadržel, ne pro obsah, ale protože je nestačil přečíst.

TAKÉ JSME SE TAM ZPOVÍDALI

P.Limpouch, býv.koncentračník, podstrčil každému kajčnickovi vždy krajíček chleba s máslem a se salámem nebo desítku cigaret. To trvalo do dubna 1950 - do procesu sřeholníky. Pak bohoslužby zrušili.

P.Limpouch byl později také zavřený a propustili ho teprve r.1960 na amnestii. Vykonával pro Plzeň mnoho-jako profesor náboženství a jako politik lidové strany. V r.1945 si pro něj jeli Plzeňáci do Dachau, protože to byl velmi známý člověk, který se o Plzeň nesmírně zasloužil. Proto také musel v únoru zmizet z veřejného života.

NAHLE SE ROZŠÍŘILA MEZI MUKLY ZPRÁVA

že se dole připravuje zvláštní oddělení jen pro ně; dávají na okna dvojité mříže, na chodbu dvojité katr(železnou bránu). Hned se uvažovalo, koho tam asi dají. Většinou jsme hádali, že to budou generálové, kteří už byli zavřeni, důstojníci a vysocí politikové

O VÁNOCÍCH NÁM KE ŠTĚDROVEČERNÍ

SLAVNOSTI servírovali sekanou a meltu.Byli jsme natlačeni v jedné cele, spali na zemi, v noci nám byla zima. Okno muselo být

otevřeno dokořán, jeden mukl měl totiž jen půl plic a při zavřeném okně by se byl udusil. Moc veselo nám tehdy nebylo-byli jsme příliš ne-sourodá společnost. Říšští Němci a sudetští Němci, kteří se navzájem nenáviděli. Říšští vytýkali Sudetákům, že kvůli nim došlo k válce, že se v republice měli dobře a že obelhávali Führera. Z Čechů tam byli kolaboranti, bachaři z doby okupace(také Koklar, o němž píše Fučík) min.předseda Krejčí a pak ještě nás několik, kteří jsme byli souzeni státním soudem. Dny byly šedivé - jeden jako druhý. Duševně jsme pokřáli v dílně, kde bylo už hodně státních vězňů, hlavně studenti z Ústí n.L.se svými profesory Šmejkalem a Habáněm, takže to bylo ve-selejší.

JEDNOU PO PRÁCI NA MĚ VOLÁ BACHAŘ

"Rychle se sbalte, půjdete se mnou!" Sbalil jsem se snadno: kartáček na zuby do kapsy, mýdlo do ruky, kolem krku ručník - to bylo celé mé "jmění". Myslel jsem, že jdu na samotku ale uznali mě za "prominenta" a šel na speciální oddělení, které dostalo od muklů jméno "Kremi". Tam jsem se opět sešel s Dr.Krejčím, ministrem Barschem, Nebeským, Fouskem, P.Pavlem Hučkou, basiliánem a s P.Hartlem, převorem Milosrdných bratří z Brna. P.Hučko, P.Hartl a já jsme byli jediní "státní vězni". Bachařem tam byl vrchní Výleta. Po dobu, kterou jsem tam strávil, se choval lidsky. Za chodbaře si vybral Dr.Klimenta a mne, byli jsme nejmladší. Naší povinností bylo umývat chodbu, vynášet kbelíky s fekáliemi("žankovat"), čekat, až přinesou jídlo a roznášet je po kobkách. Výhoda byla v tom, že se člověk cítil volnější. Protože jsme na kobky nosili i "práci"(náprstky), měli jsme možnost roznášet i zprávy("latriny"), které mezi vězni kolovaly a které nám chodbaři přinášeli vždy s jídlem.

NAŠÍ VYZNAVACI

NĚMCI SE O SVÉHO MINISTRA BARSCHE

starali velmi pečlivě. Denně jsme mu nosili kousky salámu, které mu posílali Němci-leckdy to byly přídatky pro nemocné tuberkulozou. Tam jsem také viděl, jak jsou Němci vydrezúrovani. Poslouchají někoho, kdo je honí, vládne jim, nezáleží na tom, kdo to je; poslouchají prostě rozkazy. Když např. na naší kobku přišel holič-Němec-a měl holit býv.maršála britského letectva generála Janouška, postavil se do pozoru a povídá:"Herr Marschall, bitte!" Později mi to vysvětlil jiný Němec, velmi dobrý člověk - Dr.Herzog:"Kdyby se dnes stal vůdcem Stalin, budou ho Němci klidně poslouchat jako Hitlera. Tomu je naučil Bedřich Pruský a Bismark. Oni prostě potřebují "vůdce". (Dnešní Němci už do jisté míry tuto vlastnost ztratili-hlavně mladí. Pozn.red.)

SKRYJ, PANE, slitováním svým,
co zla před tebou učiním.

A dej, ať nepřehlédnu ani,
že spásu s láskou mám z tvých dlaní,
i blaženost, jež nekončí.

Wolfram von Eschenbach(asi 1170-1220)

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hořnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE
Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

VII. ODBOR

3., Schützengasse 30

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat
na naše příští podniky:

VALNÁ HROMADA - Našeho VII. od-
boru. Hlasovací právo mají pouze řád-
ní členové - V našem sále Schützen-
gasse 30 - Sobota, 22. listopadu 1997 -
19 hodin. - Ecuador - Galapagos - vi-
deo - přednáška - Ludvik Vávra -
20 hodin - bufet.

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK - V naší klub-
bovně, Rennweg 63 a - Sobota, 6. pro-
since 1997 - 20 hodin - Nezapomeňte
na dárky.

VÁNOČNÍ OSLAVA - V našem sále
Schützengasse 30 - Sobota, 20. prosin-
ce 1997 - 20 hodin.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ - členů a přátel
našeho spolku v českém kostele -
Rennweg 63 - Neděle, 11. ledna 1998 -
10 hodin.

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA - V našem
sále Schützengasse 30 - Hraje Pražská
Klamovka - Sobota, 24. ledna 1998 -
20 hodin.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA Vídeň X., Puchs-
baumgasse číslo 39 a/4. Ježkova
knihovna (tamtéž) půjčuje každou pr-
vní středu v měsíci od 18 do 19 hodin.
Těž dle telefonické dohody; číslo tele-
fonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 hodin
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítání!

Nastal čas k rozloučení

Věřila jsem,

milovala jsem,

doufala jsem.

Jsem část stvoření.

Maria Antonia Gregoryová
roz. Pertlova

* 16. 3. 1921 † 26. 9. 1997

členka

Československého Orla

Jednoty Orla Vídeň XV.,

Matka praporu mládeže Jednoty svatého
Metoděje

Dne 9. října 1997 jsme se rozloučili se
zesnulou Marií Antonií. Jménem přib-
uzenstva děkuji všem, kteří ji doprovázeli
k rodinnému hrobu. Mimořádný dík za
účast v orelském kroji, br. F. Bouchalovi;
Dr. K. Zachařovi za zazpívání Svatováclav-
ského chorálu a manželům Kout-
níkovým jakož všem ostatním za „Kde
domov můj“ nad hrobem. Zádouň mše
byla sloužena 11. 10. 1997 v kostele
„Všech svátých“ v Mezimostí, Vídeň XX.

Peter
syn

LISTOPAD 1997

8.: **MARTINSKÁ** - Sokol Vídeň XVI/
XVIII. - tělocvična - Vídeň 17., Stei-
nergasse 7 - 19.30 hodin - SO-
BOTA

22.: Barevný ozvučený film - „Znáte
Orlicko - Náchodsko a kraj BRA-
TRÍ Čapků? - Menšíňová rada - Slo-
vanaká Beseda - 18 hodin - SO-
BOTA

30.: **ODPOLEDNE ZÁBAVNÝCH FIL-
MŮ** - Sokol Vídeň XII/XV. - Slo-
vanaká Beseda - 16 hodin

PROSINEC 1997

6.: **MIKULÁŠSKÁ** - Sokol Vídeň XVI/
XVIII. - Vídeň 17., Steinergasse 7 -
19.30 hodin - SOBOTA

LEDEN 1998

24.: **ŠIBŘINKY V NÁRODNÍCH KRO-
JÍCH** - Sokol Vídeň XII/XV. - Haus
der Begegnung Rudolfsheim - De-
chovka Lipovjanka - 20.30 hodin
- SOBOTA

ÚNOR 1998

7.: **CELOMENŠINOVÝ REPRESEN-
TAČNÍ PLES** - PARKHOTEL
SCHÖNBRUNN - Menšíňová rada
- 21 hodin - SOBOTA

BREZEN 1998

7.: Menšíňová rada - 50-té výročí
úmrtí JANA MASARYKA - film -
Slovanská Beseda - 18 hodin - SO-
BOTA

